

Гимназијалац

Лист ћака Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти школска година 2016/17. број 1.

Садржај

Први дан школе	3
Енглеска-Шкотска-Холандија	4
О матурантима	6
Матурска екскурзија 2016	8
У шетњи Будимпештом	10
Песма: Где си?	11
Интервју: Верица Ракочевих	12
Увек актуелна Нушићева „Власт” одушевила публику	14
Јесења љубавна прича	16

„Гимназијалац”

лист Ђака Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти, школска година 2016/2017. број 1.;

Уредник: Анђела Теслић

Редакција: Анђела Теслић, Теодора Бачко, Ана Цветковић и Милена Нашпалић, Татјана Дамњановић, Катарина Рац, Никола Плавшић, Марија Симић, Катарина Фекете, Маја Петковић

Технички уредник: Зоран Меселџија

Одговорни професори: Драгомир Дујмов

Лектура: Драгана Меселџија

За издавача: др Јованка Ластић, директор

Реч уредника

Драги моји СОШИГ-овци!

За почетак желим свима да пожелим успешну школску 2016/2017 годину. Не желим да причам пуно о распустима јер сви знамо да је код куће под будним оком чланова породице прелепо. Но, сад је време да се вратимо у реалност: школске обавезе и учење. За почетак желим новим ученицима да пожелим добродошлицу. Драго ми је што видим да су се они већ добро снашли, као да су овде неколико година. Старијим Сошиг-овцима желим да захвалим што имају разумевања за бруцоше и што су их пустили да се упозанју са чарима домског живота у једном од најлепших европских градова. Бруцоши надам се да ћете максимално искористити прилике које вам се пружају овде и да ћете пасти под утицај успешних старијих гимназијалаца. Укратко, живот у Сошигу није ни мало тежак. Поштујте неписана правила а затим наравно и писана, и нећете се опећи.

Прошла су два месеца од почетка школске године. Морам признати, ова два месеца била су испуњена занимљивим догађајима. Наша редакција била је вредна, па ћемо сви заједно моћи да се присетимо шта се све узбудљиво десило.

На самом почетку наши најдражи матуранти су били на шестодневној екскурзији а шта су све обишли и шта су радили у слободно време можете видети у наставку вашег омиљеног часописа Гимназијалца. Такође, деветаци су нам пренели утиске о првом дану школе и шетњама Будимпештом. Моћи ћете да прочитате како је било на путу Амстердам-Лондон-Шкотска. У оквиру Месеца српске културе имали смо прилику да видимо и креације једне од наших најпознатијих модних креаторки и урадимо интервју са њом. Чланови наше редакције одлучили су да своје мисли пренесу на папир и поделе са вама. Посебно занимљив текст који предлажем свима да прочитају је текст о нечему што сви морамо да практикујемо а то је љубазност.

Надам се да ће те уживати у читању Гимназијалца, али немојте запоставити школске обавезе!

До следећег броја,

А. Теслић

Први дан школе

Звоно је зазвонило и дало нам знак: почиње нова школска година. Устајем, наспавана мање-више, спремам се. Облачим белу кошуљу и црне панталоне, како је наређено. Затим одлазим у школу. У мени се боре страх и узбуђење, срећом узбуђење побеђује. Одлазим на доручак, а касније излазим у двориште. Тражим свој будући разред. Страх је и даље ту, али и

осмех. Школски хор почиње са извођењем репертоара. Почиње изведба песме, која ме на тренутак јако опушта. Скоро да страха више нема. После хора, обраћа нам се директорка, која нам шаље охрабрујућу поруку. Одмах затим одлазим са разредним и одељењем у нашу будућу учионицу. Следећа три часа нас разредни упућује у најситније детаље о школи, о животу у

дому, као и о животу у Мађарској. Дан се завршава. Одлазим на ручак, па затим и у дом. „Ух, преживех и ово” рекох себи. Сви кажу како ће нам први дан средње школе остати заувек у сећању, мени свакако да.

*Ана Цветковић и
Милена Наипалић, 11.б*

Енглеска-Шкотска-Холандија

Коначно је дошао и тај дан! Дуго и са нестрпљењем, група ученика Српске гимназије «Никола Тесла» у Будимпешти ишчекивала је тај 20. октобар, када је заједно са својим професорима Мирјаном Трагор, Андреом Мештер Апјок, Аленом Нађом, учитељицом Љубинком Георгијевић и госпођом Љиљаном Вечић кренула пут Велике Британије.

Кренули смо у поподневним часовима, а прва дестинација била је Холандија, тачније Амстердам. Иако нас је из Будимпеште испратила киша, Амстердам нас је дочекао обасјан сунцем. Један од најлепших градова Европе, оставио је на нас снажан утисак. Имали смо прилику да посетимо и један од најпознатијих и најпосећенијих музеја посвећен познатом сликару Ван Гогу. Због заказаног поласка трајекта, којим је био предвиђен пут преко Северног мора до Енглеске, нисмо могли дуго да се задржимо у Амстердаму. Међутим, пред нама је био дуг пут. Наш брод је у касним поподневним часовима испловио ка Енглеској.

Сутрадан, рано ујутру, искрцали смо се у Њукастлу и наша авантура званично је могла да почне. Под вођством нашег водича Золтана, упутили смо се ка замку Аник. Љубитељима Хари Потера, остварила се жеља да посете место где су снимане неке од сцена познатих филмова о младом чаробњаку. Имали смо прилику да видимо и унутрашњост замка, као и да се прошетамо између његових зидина. После вишечасовног боравка овде, кренули смо за Шкотску где су нас чекале наше угоститељске породице.

Наредна два дана обилазили смо Шкотску. Сви су били изненађени лепотом и могућностима коју Шкотска пружа. Први на реду био је Единбург, главни град Шкотске. Лепо време које нас је послужило учинило је овај град још више магичним. Одушевљени архитектуром, улицама, људима, као и познатим звуком шкотских гајди, који се могао чути на сваком ћошку, уживали смо у целодневном разгледању овог града. На послетку смо обишли Национални музеј и Единбуршки дворцац. Улична расвета већ одавно била је укључена када смо кренули назад код својих домаћина.

Сутрадан уследио је обилазак дворца Блер, шкотских планинских крајева као и познатог језера Лох Нес, где смо чули легенду о страшном чудовишту, Неси, које ту живи.

Петог дана наше авантуре путовали смо за Лондон. Успут смо стали у Стратфорду, енглеском градић који је познат као родно место великог енглеског драмског писца Вилијама Шекспира.

По доласку у предграђе Лондона, угостиле су нас нове породице код којих смо боравили све до повратка у Мађарску. Коначно, дошло је време да се упознамо и са главним градом Уједињеног Краљевства. Прво смо обишли познату лондонску тврђаву и чули нешто више о енглеској историји. Затим је једна група ученика отишла у обилазак познатог музеја воштаних фигура Мадам Тисо, док је остатак имао прилику да обиђе Британски музеј, најстарији јавни музеј на свету. Након тога уследило је слободно време у Улици Оксфорд. Следећег дана обишли смо Вестминстерску палату и највећу сат-кулу са звоником на свету, Биг

Бен, потом Националну галерију на познатом Трафалгар тргу и Бакингемску палату. Увече нас је очекивала возња на «Лондон ај»-у, највећој панорамској вртешци на свету. Након тога, пловећи Темзом, стигли смо до Гринича, места у североисточном делу Лондона где нас је чекао аутобус. Одатле, уморни али пуни утисака, кренули смо за Будимпешту. Дана 28. октобра, у касним вечерњим часовима, угледали смо светла Будимпеште, одакле су неки наставили свој пут ка Србији.

На крају нам остаје да се још једном захвалимо професоркама енглеског језика Мирјани Трагор и Андреи Мештер Апјок што су организовале овај пут и омогућиле нам невероватно искуство. На нама остаје да све то памтимо, препричавамо и спремамо се за наредна узбудљива путовања.

На крају нам остаје да се још једном захвалимо професоркама енглеског језика Мирјани Трагор и Андреи Мештер Апјок што су организовале овај пут и омогућиле нам невероватно искуство. На нама остаје да све то памтимо, препричавамо и спремамо се за наредна узбудљива путовања.

Татјана Дамњановић, 12/б.

О матурантима

Знаменитости у Италији

Црква Светог Марка у Венецији је једна од најпознатијих знаменитости овог такозваног „умирућег града“. Венеција је највећи град покрајине Венето у северном делу Италије. Венеција је позната по томе што је трговачки град, али се трговина одвија на посебан начин. Наиме, Венеција је, као и сваки турситички град, испуњена уским улицама ограниченим високим зидовима зграда углавном грађених у византијском или ренесансном стилу. Међутим, оно што Венецију чини посебним трговачким градом јесте то, да се у овом граду за пренос

робе не користе аутомобили, већ постоје посебне приколице то јест колица која углавном возе млади момци. Још једно превозно средство, тачније атракција су гондоле. Гондоле су бродићи слични кануу у коме се туристи могу превозити са једне тачке овог града на другу. За време вожње, гондолијер, особа која вози гондолу, пева старе италијанске песме, како би још више дочарао лепоту града.

У самом центру града налази се светски познат Трг Светог Марка на коме се налази истоимени храм. Црква је изграђена почетком 9. века, за шта су били заслужни млетачки трговци. Данашњи изглед цркве може се упоредити са цариградском Светих апостола, која данас нажалост више не постоји. Базилика је свој коначни изглед добила 1069. године. На самом улазу у цркву постављен је мозаик Светог Марка чије су мошти пренесене приликом прве изградње, око 823. године. На поменутом мозаику је детаљно приказан овај догађај, а остале су у забелешке о томе. Но, пре него што се уђе у цркву, могу се приметити високи лукови украшени старим византијским стилем., прочешљан са мало злата. Поред византијског стила, примећују се и високе статуе што пак указује на стил готике. Ако уђемо у базилику и подигнемо галву горе, приметимо раскошну, мозаицима

украшену таваноицу на којој се налази прикази животиња.

Овај храм се сматра једним од најстаријих цркава на свету. Својом лепотом очарава туристе широм света, наводећи их да је посете. Још једна карактеристика цркве Светог Марка је то што је туристима омогућено да се попну и изађу на њену терасу одакле се може да се види цела трг и туристи који се ужурбано крећу желећи да обиђу и виде што је више лепота могуће.

Катарина Рац

Јулијина кућа у Верони

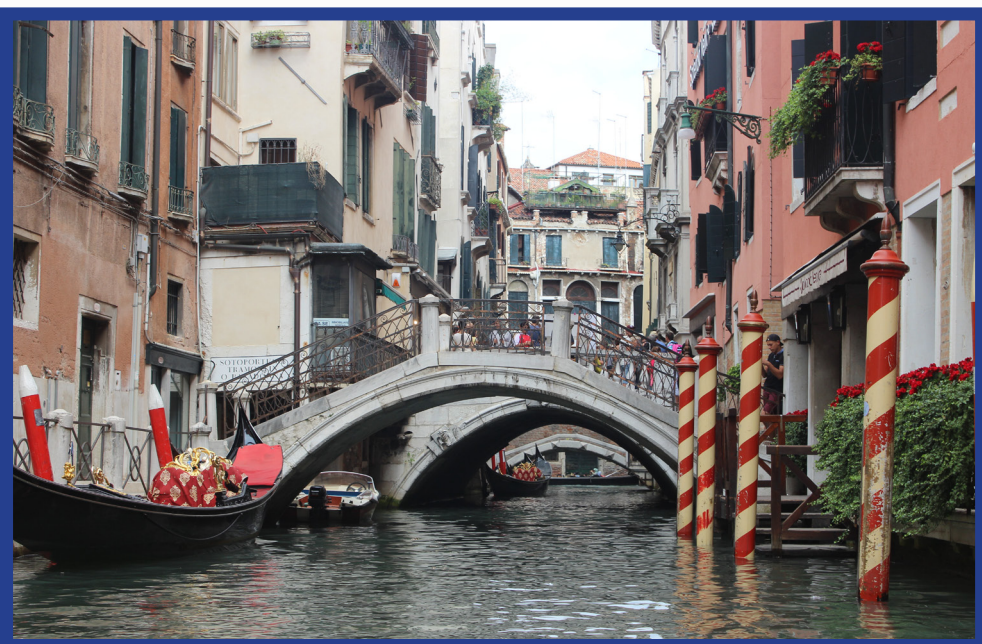
Италија је сама по себи земља препуна разних занимљивости а и знаменитости. Као заоставштина Римског царства богата је што историјским знаменитостима што књижевним дјелима. Ако бисмо писали о свакој знаменитости то би ишло у недоглед. Поред историјских ту се јављају и љубавне приче попут Ромеа и Јулије. Заљубљеним а такође и незаљубљеним људима веома је привлачна кућа Ромеа и Јулије у Верони. На самом улазу у Јулијину кућу то јест двориште, налази се ходник на чијим зидовима се налазе цједуљице и натписи. На њима се налази гомила имена парова из разних дијелова свијета. Вјерује се да све дјевојке које запишу љубавну порукицу на зид продужавају вијек љубави са својим „Ромеом“.

Ушавши у двориште, испред зида прекривеног зеленом лозом, налази се статуа Јулије на којој се види једна дојка. Око ње се може видјети гомила мушкараца који се гурају да би је додирнули за груси, и пронашли љубав. Мада то вјеровање су створили више туристи, то јест, нема посебан разлог да додир. Поред тога на мене је велики зтисак оставила базилика Светог Антуна у Падови. Грађена је у два стила, романичком те настављена у готичком, што привлачи велику пажњу. Градња је започета у 12. вијеку а завршена је око сто година касније. Поред ње

се налазе мање капелице као и споменик јунака на коњу који се може видјети и у Венецији. До базилике се може доћи преко великог трга Св. Антуна. На њему се налази 72 споменика римских папа. Трг је кружног облика око кога протиче вода која је још и средњем вијеку доведена из оближње ријеке. По мени је то једно од занимљивијих занимљивости коју сви треба да посјете ако се нађу у Италији.

Маја Петковић

МАТУРСКА ЕКСКУРЗИЈА 2016.

Киша нас је испратила тог 5ог септембра. На Тргу Ружа у Будимпешти око 7 сати могли сте чути еуфорично бучне матуранте Српске гимназије како ужурбано пакују своје кофере у аутобус и припремају се за полазак на незаборавну, шестодневну матурску екскурзију у Италију. Andiamo ragazzi! Кренули смо.

Киша која је падала све до изласка из Мађарске није успела да спречи да у путу влада добро расположење. Полако смо се кретали ка циљу. После нешто мање од 12 сати пута стигли смо у сунчани Лидо ди Јесоло, где смо се сместили у хотел. После праве италијанске вечере, већина се упутила ка плажи где је уз звуке гитаре и шум мора дочекала ране јутарње сате.

Другог дана био је предвиђен обилазак Вероне и Падове. Рано буђење, доручак и већ смо били на путу ка једном од најлепших градова северне Италије. Верона нас је све одушевила великим здањем гладијаторске Арене о којој смо доста тога сазнали, као и сунчаним тргом Бра. Још једном смо се подсетили приче о трагичној љубави Ромеа и Јулије, и прошетали се неким од најпознатијих и најлепших улица овог града. У повратку је следио обилазак Падове, где смо се упркос ситној киши такође лепо провели.

Сутрадан наше одредиште била је Венеција - вечити град на води, до које смо стигли бродом. Очарани Дуждевом палатом, пространим тргом Светог Марка као и истоименом црквом, коначно смо схватили зашто је овај град уствари посебан. Многи су своје слободно време искористили за опуштајућу возњу чувеним гондолама и тако добили прилику да плове каналом Гранде и мост Ријалто виде из друге перспективе. Нажалост дошло је и време за повратак у Лидо ди Јесоло и док је наш брод испловљавао из луке, последњи погледи били су упрти у прелепу цркву Санта Марија де ла Салуте, обасјану зрацима залазећег сунца. По повратку у Лидо, као и претходних вечери, окупили смо се на плажи где смо размењивали утиске о протеклом дану.

Верујем да су сви једва чекали тај четврти дан када је по плану био предвиђен обилазак тематског града „Гардаленд”-а. Љубитељи адреналина имали су прилику да се провозају на неким од највећих и најбржих ролеркостера у Европи. Наравно, мало мање храбри, уживали су у лаганим возњама у овом парку.

Пети дан смо цео искористили за уживање на плажи. Свима је пријао одмор од претходних дана. Нама последњи залазак сунца у Лиду ди Јесолу дочекали смо сви заједно, са жељама да опет дођемо овде.

Као што то обично бива 5 дана у Италији је пролетело и дошло је време за полазак кући. Рано ујутру спаковали смо кофере и кренули за Будимпешту. Иза нас су остали прелепих 5 дана и незаборавне приче које ће се дуго препричавати. Arrivederci Italia, видимо се неком другом приликом.

Татјана Дамњановић, 12.6

У шетњи Будимпештом

Почетком школске године, уз редовне обавезе у школи, нашли смо времена да посетимо знаменитости Будимпеште, града у који смо дошли да завршимо Српску гимназију. Уместо једног обавезног силенцијума, направили смо излет са нашим професорима из ђачког дома „Никола Тесла,“ са Зорицом Јегер, Лазаром Которчевићем и Горданом Ђерђ. Тридесетак ученика је организовано, али у жагору кренуло са Келети станице аутобусом према Будиму. Прешли смо лепу и широку Ракоци улицу, мост Ержебет и изашли у Будиму. Попели смо се на Будимску тврђаву одакле пуца прелепа панорама Пеште. А у самом Будиму видели смо древна утврђења, барокне кућице и калдрисане уличице. Осећао се средњовековни дух овог места, без обзира на новију архитектуру која се уклапа у то време. Златно доба Castle Hill-а представља 15. век, односно период у коме су се венчали Матија Корвин и Беатриче од Напуља. Видели смо и Рибарску тврђаву чије су куле старе око 100 година. Са њих се пружа фантастичан поглед на другу обалу Дунава, према Пешти. У средњем веку, овде је постојала тржница рибе и куле су изграђене у сећање на рибаре који су штитили овај део града. Седам шатора попут кула симболизују 7 мађарских племена која су 896. године стигла у Карпатски басен. Након шетње Будимом, пожелели смо да изблиза видимо Парламент за који смо знали да спада у један од најлепших и најмонументалнијих објеката у свету. Овај пут смо из Будима у Пешту прешли Дунав Ланчаним мостом. У подножју Парламента, ближе обали Дунава, занемили смо пред призором који је подсећао на историјски

догађај везан за овај град, на рацију која се десила за време Другог светског рата од стране нациста над Жидовима у Будимпешти. Обућа сачињена од метала, деловала је аутентично и потресно. Мушка и женска, дечије ципелице, у језивом реду сведочиле су оним који су били и који су нестали, сведочили су о онима који нису имали мислости према људским животима који су били по нечему „другачији.“

Питао се ко има право и у име које идеје да дигне руку на другог човека. Све то ме је подсетило на мој Нови Сад на мрачне догађаје Другог рата и споменик вајара, Јована Солдатовића „Породица,“ такође на Дунаву, који сведочи о геноциду над српским и јеврејским становништвом. Сви смо пожелели да заборавимо, да потиснемо ову мучну и тужну слику. Наша пажња је била усмерена према Парламенту. Пред нама су се уздизали мермерни зидови здања које је архитектонски бисер. Ова зграда је симбол Будимпеште. То је по величини трећи парламент у свету и други у Европи иза парламента у Букурешту. Зграда је импресивна. Има око 700 прозора, пружа се на 268 метара у дужину и 123 у ширину. Градило га је преко хиљаду радника и има 691 собу. У њега је уграђено око 40 килограма злата.

Нисмо имали прилику да га видимо изнутра, али и споља делује као да су поједини украси од чипке којом се зграда свечано огрнула. На великим платоима око самог

парламента постављени су споменици који сведоче о богатој и занимљивој историји мађарске престонице.

Утисци су били пријатни. Имао сам добар осећај што сам у овом граду а верујем да сам га прећутно делио са мојим другарима.

Никола Плавшић, 9/ц

Где си?

Где си?
Како си?

Недостајеш ми!

Да ли често мислиш на мене?
Да ли ме спомињеш?

Ја мислим.

И питам се.
Плашим се.

Да ли си сам
У непознатом?

Јави ми се!
Где си?!

Теодора Бачко, 10/а

Интервју са Верицом Ракочевић

У оквиру Месеца српске културе одржана је модна ревија познате београдске модне креаторке Верице Ракочевић. Ревиија под називом „No limit” одушевила је све присутне. Музика, амбијент и предивне креације никог нису оставиле равнодушним. Након ревије, Верица је била у центру пажње. Сви су јој прилазили а она је са осмехом на лицу слушала позитивне критике. На крају је издвојила мало времена за интервју за наш „Гимназијалац”.

Анђела Теслић: Када сте почели да се бавите дизајном?

Верица Ракочевић: Давно, давно, давно... Пре 33 године. Тада сам имала 35.

АТ: Да ли сте имали неке узоре?

Верица Ракочевић: Не, не, нисам. Ја нисам ни мислила да ћу се тиме бавити. Код мене је све у животу изненада. Ја сам хтела да будем инспектор. Завршила сам дефектологију, малолетничку деликвенцију. Хтела сам да будем као Никита, али ми нису дали. Мој стриц је тада радио у СУП-у и био је против тога, минирао ме је и ништа од тога није било. У београду је било свега два бутика и тада су почели да се отварају неки бутици, а ја сам се разумела доста у моду јер сам радила као манекен. Завшила сам текстилну школу вандредно да бих могла да се тиме бавим. Када сам завшила школу и почела то да радим, некако је ишло све само од себе. Никакве ја узоре нисам имала. Нисам желела да будем позната, нисам желела да будем модни креатор. Желела сам нешто друго, али ето судбина ме је довела догде.

AT: Како бисте упоредили београдску моду са европском или светском?

Верица Ракочевић: Београд има одличне дизајнере. Мислим да ће Ана Љубинковић бити на fashion week-у у Будимпешти. Сада је имала ревију у Лондону. Има много младих, талентованих дизајнера. Мислим да је београдска мода, када су прави дизајнери у питању поготово ова нова генерација дизајнера која је јако иновативна, иде паралелно са светском. То говорим као идеја. Као производња и као све друго наравно за то су потребни услови који у београду не постоје.

AT: Да ли сте били раније у Будимпешти и како вам се допада?

Верица Ракочевић: Јесам, јесам. Међутим сада сам имала мало времена. Синоћ смо доста шетали, али на крају нисмо стигли до главне улице. Данас смо се цео дан припремали за ревију. Сутра бих хтела да видим Модилганијеву изложбу на Будимској тврђави и онда се враћамо кући. Надам се да ћемо следећи пут остати дуже.

AT: Шта имате да поручите нашим гимназијалцима?

Верица Ракочевић: Оно што бих им ја поручила није фраза заиста. Нека им узорци буду неки победници на светским такмичењима у науци. Нека им никада узорци не буду старлете, да им никада

узорци не буду оне жене којима је једини циљ да се богато удају (то кажем за девојке). Да им једини циљ у животу буде да буду власници својих живота и да увек све што раде раде из љубави.

А. Теслић 12.б

Увек актуелна Нушићева „Власт“ одушевила публику

У Српској гимназији „Никола Тесла,“ на малој, камерној сцени, одиграна је представа „Власт“ Бранислава Нушића, у извођењу глумца Српског позоришта и гостију из Новог Сада. Школска сала је била препуна. Ученици и професори су са задовољством и у веома пријатној атмосфери пратили представу.

Показало се и овог пута да је Нушићев хумористичко-сатирични текст и данас актуелан. У овој комедији Нушић исмева и руга се људима које долазак на власт потпуно измени, у негативном смислу, толико да постају гротескне фигуре које не умеју да нађу праву меру у привилегијама које им власт омогућава, нити у ситуацијама на које би као власт требали да одговоре. Они сасвим погрешно разумеју улогу власти, претварају се у властодршце, уздижу се изнад народа и не виде његове потребе, него је користе за оставрење личних интереса и богаћење. Пуно је ту удварачког, пуно лицемерја и неискрености. Људи се користе свим тим да би се додворили онима који представљају власт и до којих један обичан човек попут госпа Мице жели да дође. О министру дознајемо преко других ликова, кроз њихове дијалогe. Он се скоро не појављује као сви који су у власти „недодирљиви.“ Представа се завршава падом власти. Када власт падне, онда се најбоље види њено наличје. Тада настаје представа у представи. Представа је у нама изазвала много смеха али и жељу да имамо другачију власт која неће бити за подсмех. Власт образованијих и мудријих и моралнијих људи. О самој представи поразговарали смо са проф. Зорицом Јурковић која води школску секцију а која је имала одличну улогу госпа Мице.

Да ли је било тешко наћи се у кожи госпа Мице?

Кад сам отворила сам комад и видела 3-4 стране пуне текста, схватила сам да је то једна велика улога. Међутим кад сам прочитала текст више пута, тад сам схватила да ће ми бити лакше ако га поделим на логичке садржаје да бих га лакше савладала. Јесте да је госпа Мица смарала људе око себе и сви су већ полудели због ње, јер људи познају

госпа Мицу од пре и знају да ће, кад се она појави по сваку цену бити речено оно сто хоће да каже. Лик је, ипак симпатичан, јер уноси мало живости и енергије у саму радњу. Уз све друге који долазе тек до министрових врата јер је мало „срећних“ који могу даље, она упорно покушава уз пуно аргумената да објасни зашто има привилегију да буде

„пуштена” до министра и да тражи услугу да се њен сестрић запосли. Не пуштају је до министра, иако га она зна и из времена када је био „нико и ништа”, из времена када му је провадацисала садашњу супругу Лепосаву, из времена када је она њему помагала. Што се тиче госпа Мице ја мислим да је њој, а многим људима, исто тако у свакодневном животу, сасвим свеједно каква је власт и ко је власт. Госпа Мица ће увек да нађе неку заједничку прошлост или успомене на основу којих ће тражити неку протекцију или помоћ. Кад је чула да је пала влада она ће већ сутрадан куцати на врата нове владе. Овај лик нам је близак и драг, готово препознатљив и помало трагикомичан. Била је то једна интересантна и захвална, женска улога.

Кажите нам ваше мишљење о самој представи?

Све у свему могу да кажем да је представа одиграна успешно и било ми је велико задовољство да је изведем пред тако дивном публиком! Оно што је најинтересантије јесте да је и ово Нушићево дело и данас актуелно и вероватно ће бити актуелно док је власти и државе.

Какав је био осећај наћи се на сцени испред толиког броја ваших ученика?

Пред сваки излазак на сцену имам малу трему, али сад сам имала још већу трему управо због присуства мојих ученика. Увек је теже кад те гледају твоји ученици, који се на неки начин угледају на тебе и скенирају твоју технику. Кад год имам прилике, представе доведем и у школу али је то често тешко извести због ограниченог простора, због мале сцене. Желим на крају да охрабрим ученике наше школе да се баве глумом и позориштем, да дођу у нашу драмску секцију, да осете колико је занимљив рад на новој представи. Можда ће од њих неко бити сутра добар глумац или редитељ.

Сви глумци су одлично одиграли своје улоге.

Представу је режирала новосадска глумица, Лидија Стевановић, а играли су: Ратко Краљевић, Дејан Дујмов, Тибор Ембер, Зорица Јурковић, Бранислав Ђорђевић, Митар Кркељић, Лидија Стевановић, Јосо Маториц и Јована Вечић. Сви глумци, изузев, Л. Стевановић и Р. Краљевића су глумци Српског позоришта из Мађарске.

Реализацију представе је помогло Српско позориште из Мађарске, Будимпештанске српске самоуправе деветог кварта и Српске самоуправе Будаерш (Budaörs).

Марија Симић, 9/ц

Јесења љубавна прича

Последњи пут смо се видели давне јесени. Или ми се само тако чини од силне жеље да те помилујем ветром.

У касно лето кад вечери постају свеже за кратке рукаве, ми смо се упознали. Ћаскања у пролазу су прерасла у пријатне разговоре, а непресушне теме су се надовезивале једна на другу док смо ноћи претварали у јутра. Оголеле гране су без срама показивале своје ситне несавршености одбацујући листове који образују меку стазу, стазу до тебе. Ветар кроз крајолик носи успомене, ја ти заплићем тамну, немирну косу. Као дивљи коњ си леп и неукротив, сам свој. Пун исконског ината као мрачно небо што нам данима шаље непрестане кише. Осмех налик ведром дану у лошим временима, а загрљај као мелем за све ране на души. Руке јаке, али хладне, попут првог, жељно чеканог снега.

Ове јесени након много година, младић је крајичком ока угледао девојку. Пришао јој је тако мио и драг. И све је било опроштено.

Катарина Фекете 10/а

ДАН ЉУБАЗНОСТИ Љубазност? Јел се то једе? Појам заборављен у СОШИГУ који је и те како важан, толико је важан да чак има и свој дан. Тринаести новембар је међународни дан љубазности, ово је било обавештење за све љубазне Сошиговце да прославе свој дан. Великој већини људи која се не проналази волела би да поручим да се од љубазности не умире. Свако од нас има добре и лоше дане, проблеме са школом, родитељима или пријатељима, али нико од нас не сме своју лошу енергију да преноси на друге. Могу слободно да кажем да нема право то да ради, да девојке немамо право да се вадимо на ПМС и не, момци не можете да се вадите на то да вам је пао тикет. Нико није дужан да слуша ваша кукања и негодовања господо! Колико би нам свима било лакше и лепше овде када не бисмо ширили негативну енергију око себе. Размислите о томе... Љубазност је само почетна тачка, ту не треба стати СОШИГ је место у коме Живимо и одрастамо, ми га чинимо оним сто јесте, хајде онда да буде срећан и испуњен! Довољно је да следећи пут кад прођеш ходником не погледаш првакињу као да си попила сву памет света јер си трећа година, и довољно је првакињо да спустиш нос и јавиш се матурантима кад пролазе поред тебе, а не да још и опсујеш за њима, и СОШИГ ће аутоматски постати пријатније место.